

Tony Richardson skildrer denne lille sejr for anstændigheden og selvspekten i en atmosfærefyldt og lavmælt stil, der vækker minder om film som f.eks. Bob Rafelsons »Five Easy Pieces«, hvor Jack Nicholson ligeledes spiller en utilpasset outsider. Den grænse der nævnes i filmens originaltitel er i høj grad anstændighedens grænse. At den overskrides af størstedelen af filmens personer er fuldt ud i overensstemmelse med den lidt dystre toneart, filmen fortælles i. Der indføres en tragisk dimension fordi almindelige og egentlig ikke særlig ondskabsfulde mennesker spiller rollerne som skurke. De lader sig blot føre med af strømmen. Cat er således et offer for nogle falske idealer snarere end et egentligt dårligt menneske. Charlies kone Marcy er da heller ikke en ondskabsfuld karikatur af en amerikansk kvindetype, faktisk er hun på alle måder velmenende i sin ugebladsromantiske småborgerlighed, rørende i sin uforstand.

»Grænsestrømer« er et velgørende gensyn med Tony Richardson og ikke mindst med Jack Nicholson som man, bortset fra hans fremragende Eugene O'Neill-figur i »Reds«, så længe kun har set i mere og mere maniererede og monstrøse vanvidsroller. Han er en fornøjelse at skue når han som her er dæmpet ned.

Men »Grænsestrømer« er i sin tone meget langt fra halvtredsernes individuelle oprørskhed. Resignationen ligger lige om hjørnet.

Jan Kornum Larsen

GRÆNSESTRØMER

The Border. USA 1981. **P-selskab:** Universal/RKO. **Ex-P:** Neil Hartley. **P:** Edgar Bronfman Jr. **P-leder:** Mack Bing. **Instr:** Tony Richardson. **Instr-ass:** Irby Smith, Richard Espinoza. **2nd unit-instr:** Robert K. Lamber. **Stunt-instr:** Alan Gibbs. **Manus:** Deric Washburn, Walon Green, David Freeman. **Foto:** Ric Waite. **Kamera:** Frank Miller, Lito White. **Farve:** Technicolor. **Supplerende foto:** Vilmos Zsigmond. **Klip:** Robert K. Lambert. **P-tegn:** Toby Rafelson. **Ark:** Richard Sawyer. **Dekor:** Barbara Kreiger, Robert Zilliox. **Kost:** Vicki Sanchez. **Sp-E:** Jerry Williams. **Musik:** Ry Cooder. **Sange:** »Across the Borderline« af Ry Cooder, Jim Dickinson, John Hiatt, med Freddie Fender; »Too Late«, »Skin Game« af Ry Cooder, Jim Dickinson, John Hiatt, med John Hiatt; »Palomito«, »No Quiero« af og med Sam Samudio; »Texas Bop« af og med Jim Dickinson; »Building Fires« af Jim Dickinson, Dan Penn, Johnny Christopher, med Brenda Patterson. **Musikbånd:** Else Blangsted. **Tone:** Charles L. Campbell, Louis L. Edemann, David Pettijohn, Richard Franklin, Sam Crutcher, John Stacy, Arthur Rochester, Robert L. Hoyt, John J. Stephens, Stan Polinsky. **Medv:** Jack Nicholson (Charlie Smith), Harvey Keitel (Cat), Valerie Perrine (Marcy Smith), Warren Oates (Big Red), Elpidia Carrillo (Maria), Shannon Wilcox (Savannah), Manuel Viescas (Juan), Jeff Morris (J.J.), Dirk Blocker (Beef), Mike Gomez (Manuel), Lonny Chapman (Andy), Stacey Pickren (Luder), James Jeter (Frank), William Russ (Jimbo), Gary Sexton (Slim), William McLaughlin (Donny), Floyd Levine (Lou), Alan Fudge (Hawker), Gary Grubbs (Honk), Billy Silva (George), David Beecroft (Kevin), Esther Sylvey (Sekretær), Luis Mejia (Gadefejter), Roberto Rivera (2. gadefejter), Jay Thurman (Timmy), Craig Terry (Sælger), Juan Ramirez (Angel Dominguez), Adalberto Cortez (Doper Coyote), Concepcion Palmare (Gammel kvinde), Juan Salas (Dreng i Shantytown), Norma Mayo (Gæst ved Big Reds selskab), Paula Ruiz, Carlos Bruno Villanueva, Ronne Drummond, Richard Watts, Bernice E. Shamaley, Kenna Espersen, Glenda Meadows, Joe Zizik, Maria Delgado, Lupe Ontiveros, Francisco Farias, Edmundo Alonzo, Alan Gibbs. **Længde:** 108 min. **Udl:** UIP. **Prem:** 31.5.82 - ABCinema + Cinema 1-8 + Bio Trio.

Arnold Schwarzenegger som barbaren Conan

Kort sagt

Per Calum (P.C.)
Ib Monty (I.M.)
Michael Blædel (M.B.)
Ebbe Iversen (E.I.)
Jan Kornum Larsen (J.K.L.)

CONAN BARBAREN

Instruktør: JOHN MILIUS

Milius er en instruktør, jeg nok har større sympati for, end hans film egentlig berettiger til. Fordi der i alle hans film er intense øjeblikke, hvor følelse og intellekt bliver ét, hvor myten opstår. Der er dansescenen i »Dillinger« (se Kos. 125), der er de fornøjelige »filosofiske« samtaler mellem Sean Connery og Candice Bergen i »Vinden og løven« (se Kos. 128), og der er Den store Dag i »Big Wednesday« (se Kos. 140), da de tre halvvoksne knægte oplever deres store sejr, den dag, da bølgen endelig kommer. Og der er den storslåede introduktion til »Conan barbaren« (den danske titel kunne trænge til en tankestreg), der rummer så megen flot inspiration fra både Kurosawa og Eisenstein – og hvor resten desværre kun undtagelsesvis lever op til starten. Filmen er blevet til efter de fortællinger, som Robert E. Howard skrev i begyndelsen af trediverne, men den egentlige årsag og inspirationskilde er helt givet de geniale tegninger, som Frank Fazzetta har skabt til forsider af de genoptrykte romaner. Hverken Arnold Schwarzenegger som Conan eller Milius som kunstner kan måle sig med Fazzetta i det u-udtalte, det truende, det blot antydede. Milius er så di-

rette som Conan, når denne i filmen uden betænkning gør kort proces med sine fjender. Men filmen er såmænd ganske fornøjelig.

lig, hvis man elsker bevægelige tegneserier. Ellers er den ofte lumsk kedelig. En blot lidt mere sammensat figur end Conan ville skærpe interessen, og den besættende hævnlyst, som driver Conan frem, er blot et postulat i forhold til Milius' inspiration, nemlig John Waynes Ethan Edwards-figur i Fords »Førfølgeren«. (Conan the Barbarian – USA 1982). P.C.

BYE BYE BRASIL

Instruktør: CARLOS DIEGUES

Det er længe siden, at Carlos Diegues var en af førerne inden for den cinema novo-bevægelse, der nu også tilhører filmhistorien. Det var i 60'erne, da Diegues var i 20'erne, at han opfattede film som guerillavirksomhed. Nogle vil nok mene, at han er faldet til patten i Brasilien. Andre at han er blevet kloge-re med alderen. Megen revolutionær ånd finder man i hvert fald ikke i »Bye Bye Brasil«, som Diegues selv har kaldt en film om et

En scene fra »Bye Bye Brasil«

land i forfald, et land, hvor fortiden er forbi, men fremtiden endnu ikke begyndt. Via en omrejsende gøglertrup afspejler filmen et samfund og en tid, og den gør det med udogmatisk åbenhed og uden pessimisme, fundet på kærlighed til landet og dets mennesker. En gøglertrup er en ofte anvendt metafor, men Diegues undgår den alt for nærliggende sentimentaliserings og outsiderromantisering. Den form for folkelig underholdning, som truppen står for, er ved at være forbi, nu da selv den fjerneste flække er blevet velsignet med TV, men filmen søger ihærdigt at undgå at bade sig nostalgisk i fortiden og harcellerer ikke over dem, der søger at tilpasse sig den fremtid, der er ved at begynde. Symbolikken er enkel, og uden at være nogen meget betydelig film er »Bye Bye Brasil« en ganske underholdende og charmerende lille fortælling, der lader os opleve kontrasterne i det store land på en forholdsvis ubesværet måde. (Bye Bye Brasil – Brasilien 1979). I.M.

Jane og Henry Fonda i »Deres sensommer«

DERES SENSOMMER

Instruktør: MARK RYDELL

»Deres sensommer« hører til den nye type film, hvor Katharine Hepburn stiger ud af sin bil, rækker begge hænder mod himlen og ekstatisk udbrøder: »Se fuglene«. Og der er meget Hepburn-ekstase og mange fugle i filmen, der parallelliserer livets og naturens gang i enkel folkelig symbolik. »Deres sensommer« hører også til den type film, der lader Jane Fonda lave en baglæns saltomortale for at vinde sin fars anerkendelse og blive accepteret som den søn, han aldrig fik. Og man ved, at denne forsoningsscene vil blive en klassiker og indgå i billedmediernes nekrologer over Henry Fonda. Tilgivelse og genforening, den store skuespillerfamilie i et sidste øjeblik udglatning af et langt livs misforståelser. Det er skamløst – som den tåre selv den hærdede biografgænger kniber i nedgangssolen over Golden Pond, for »Deres sensommer« er jo også en film, der trækker på vores hukommelse for de medvirkendes tidligere død, og glimt af sandhed er der i Henry Fondas visne professor og hans modvilje mod alderdommens skrøbelighed. Jane Fonda initierede projektet, der for nylig passerede 100 mill. dollar ved billetkassen. Det stod skrevet i stjernerne. (On Golden Pond – USA 1981). M.B.

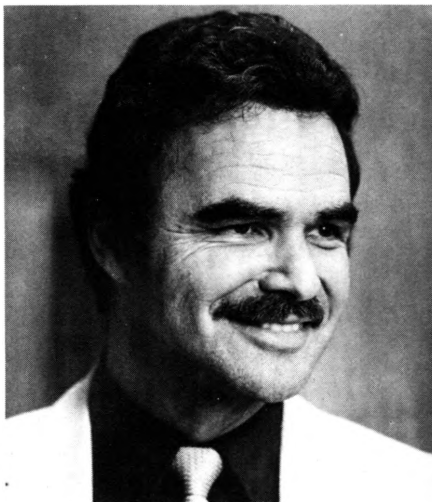

Peter Billingsley og Catherine Hicks i »Dødens dal«

DØDENS DAL

Instruktør: DICK RICHARDS

Det er ikke særlig rart at være en lille dreng, som under en ferie i Death Valley forfølges af en gal morder, der ovenikøbet har en tvillingebror, som er lige så gal. Det er heller ikke særlig rart at se, hvordan Dick Richards, der i 1975 genoplivede Raymond Chandler så smukt i »Farvel, min elskede«, har instrueret denne gyser uden forståelse for genrens fundamentale krav om atmosfære, præcision og overraskelser. I sig selv er det en original idé at henlægge en skrækkfilm til et western-miljø, men ørkenens hede – der ellers skulle være Dick Richards velkendt fra »Fremmedlegionens helte« – har tilsyneladende hensat instruktøren i en comalignende tilstand, og »Dødens Dal« er tung, mat, stemningsforladt og, mest fatalt af alt, fuldstændig u-uhyggelig. E.I.

Burt Reynolds i »Far på færde«

FAR PÅ FÆRDE

Instruktør: DAVID STEINBERG

Med sine glimt fra en række af Manhattans mange attraktive lokaliteter udgør denne film et tiltrængt supplement til det skræk-indjagende billede, man får af New York i film som »Fort Apache – politidistrikt 41«. Og Burt Reynolds supplerer sit efterhånden mere nuancerede image med en nydelig præstation som playboy-ungkarlen, der ger-

ne vil have et barn, men absolut ingen hustru. Det får han naturligvis alligevel til slut, for »Far på færde« er en gammeldags, romantisk og solidt borgerlig komedie om kærlighedens sejr over de kølige kalkulationer. Beverly D'Angelo er sødmefyldt indtagende i den kvindelige hovedrolle, og selv om filmen ikke er udpræget sofistikeret, er den heller aldrig vulgær, men hygger upræntigt om sin tilskuer med et afslappet, godmodigt og menneskevenligt syn på tilværelsen. Det bør værdsættes i disse tider, hvor de fleste film hellere vil være vilde end milde. (Paternity – USA 1981). E.I.

Jill Clayburgh – nyudnævnt højesteretsdommer i »Første mandag i oktober«

FØRSTE MANDAG I OKTOBER

Instruktør: RONALD NEAME

USA's højesteret indleder sin sæson den første mandag i oktober. Og Jerome Lawrence og Robert E. Lees skuespil indleder med at skildre den mandag, da den første kvinde indtager en plads i den ærværdige forsamling. I virkeligheden er det da også først sket under præsident Reagan. Stykket er således aktuelt, omend ikke ganske overensstemmende med de faktiske forhold. Filmens skuespillet er sikkert morsommere end virkeligheden. Jill Clayburgh spiller den unge, intelligente, charmerende og konservative distriktsdommer fra Californien, der indtager sin plads ved siden af 8 ældre mænd. Det huer især ikke dommer Shaw (Walter Matthau), der er en skarptandet og ret selvoptaget liberal. Og nu følger skuespillet og filmens formel fra Hepburn-Tracy-komedierne. To begavede og selvstændige individualister skal først være uenige om alting, inden de finder ud af, at de ikke kan undvære hinanden. Recepten er fornyet ved at gøre kvinden til den konservative, men hun er dog repræsentant for en konservatisme med et menneskeligt ansigt, og inderst inde er de to antagonist næppe så uenige. Især i den første time er Ronald Neames film kløgtig, vittig

og endog psykologisk rimelig. Senere tager den nok et lovlig højt afsæt fra realiteterne, og det er en noget tung sag, der får den kvindelige dommer til at vakle i sin konservative grundholdning. Men i sit spil klarer Clayburgh sig fint over for den aldeles suveræne Matthau. Også i birollerne ydes der fint humoristisk spil, og »Første mandag i oktober« er sympatisk i sin bestræbelse på at tage lidt af højtideligheden omkring den respektindgydende institution væk, og i sin grundholdning er den præget af en sund, amerikansk liberalisme, udtrykt vittigt og kvikt. (First Monday in October – USA 1981). I.M.

GREGORY OG PIGERNE

Instruktør: BILL FORSYTH

Den 32-årige Bill Forsyth er en ny engelsk instruktør og »Gregory og pigerne« er hans anden film, formentlig baseret på egne erindringer. Gregory er en 16-årig gymnasieelev i en skotsk soveby, og filmen søger at give et indforstået og solidarisk billede af hans og kammeraternes blomstrende pubertet. Det er naturligvis forholdet til pigerne, der er Gregorys største problem, og hverken forældre eller lærere spiller nogen stor rolle i såvel Gregorys tilværelse som i filmen. I modsætning til vor egen Nils Malmros er det dog ikke lykkedes fuldt ud for Forsyth at bringe sig på niveau med sine unge personer. Det er de unge i al deres pudsige, kejtede og rørende adfærd, der skildres og det rører, at de er observeret af en ældre, der nok har fået lidt for megen humoristisk distance til sin egen pubertet. Det lidt arrangerede og kunstfærdige undgås heller ikke i filmen. Det sjove, søde og venlige vil nok specielt appellere til bedsteforældregenerationen, der så gerne vil bekræftes i opfattelsen af, at ingenting forandrer sig. En del af filmens charme er forankret i sproget. Det skotske bidrager – ligesom Malmros' århusianske – til filmens stemning af troskyldighed, omend spontaneiteten modarbejdes noget af den meget tydelige eftersynkronisering. Det er en smule svært at se, hvorfor det engelske publikum og den engelske kritik er gået så uforbeholdent på halen for denne lille beskedne film. (Gregory's Girl – England 1980). I.M.

MAD MAX 2

Instruktør: GEORGE MILLER

Som »Mad Max« er også denne selvstændige fortsættelse visuelt meget opfindsom, og tilmed har George Miller denne gang mere styr på sine effekter i den voldsomme fortælling om den ensomme Max, der på landevejene bekæmper al ondskab. Der er megen inspiration fra både science fiction, gangsterfilm, samurai-fortællinger og westerns i filmen, men personerne kommer aldrig ud over det rent typemæssige. Og skønt filmen i sin historie søger et alibi for volden, så fornemmes de voldelige begivenheder dog stærkt som først og fremmest spekulation. Det er ofte spændende, og det er ofte modbydeligt. (Mad Max 2 – Australien 1981). P. C.

Keith Carradine i »Manøvre med døden«

MANØVRE MED DØDEN

Instruktør: WALTER HILL

Hills film minder i mangt og meget om John Boormans 10 år gamle »Deliverance«, der efter en roman af James Dickey skildrede fire mænds selvalgte livtag med naturen. I »Manøvre med døden« drejer det sig om en lille gruppe mænd fra Louisianas National Guard, som under en manøvre farer vild i statens sumpe og der kommer i dødelig kamp med den lokale befolkning, hvis kanoer de otte mænd har hugget. Kun to slipper levende ud af vildniset. I Walter Hills instruktion er det blevet til en overmåde kompetent spændingsfilm, hvis mennesker aldrig når ud over det typemæssige i portrættingen. Til gengæld er disse typer af Wal-

ter Hill og hans fotograf Andrew Laszlo bestandig placeret meningsfuldt i de atmosfæremættede billeder, og Keith Carradine og Powers Boothe er begge særdeles habile i deres fremstilling af de to nationalgardister, der får lov til at overleve efter i handlingsforløbet af have skilt sig ud fra de øvrige som værende bedre begavede og mere humane. (Southern Comfort – USA 1982). P. C.

MARERIDTS-KVINDEN

Instruktør: LOTHAR LAMBERT

Med sin beliggenhed på randen af den politiske vulkan er Vestberlin blevet stedet, hvor det bizarre og ekstreme dyrkes med stor iver, og det gælder også inden for filmen. Blandt instruktørerne i den berlinske »undergrund« er Lothar Lambert, som siden 1971 har lavet ti film i 16 mm, med vennekredsen som medvirkende og minimale budgetter. Hans seneste film bærer titlen »Fucking City«, og det kunne den to år gamle »Mareridtskvinden« såmænd også godt have heddet, for den består mest af en undertrykt og psykisk kriseramt kvindes seksuelle, undertiden sado-masochistiske fantasier. Teknisk er filmen uhyre klunget, og ét eller andet sted i den går der en usynlig grænse mellem på den ene side en ægte, punk-beslægtet desperation og på den anden side en liderlig maskulin voyeurisme. Stilen er i øvrigt sprængt, eksalteret og overløst med symbolik, og selv om Ulrike S. er ganske intens i den ekshibitionistiske hovedrolle, er helheden så anstrengende, som kombinationen af præntioner og primitivitet nu engang altid er dømt til at blive. E.I.

MED KOLDT BLY

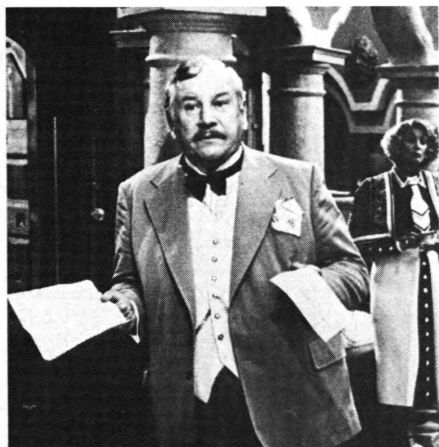
Instruktør: RICHARD T. HEFFRON

Det er faktisk synd, at Richard T. Heffron har fået fingre i Hammett/Chandler epigonen Mickey Spillanes i millionvis af eksemplarer solgte »I, the Jury« fra 1947. Formentlig på grund af Harry Essex' filmatisering i 1953 er manuskriptforfatteren Larry Cohen blevet sat til at føre historien up-to-date. Den har stadigvæk privatdetektiven Mike Hammer i hovedrollen, men han er nu veteran fra Vietnam-krigen. Under optrævlingen af et mord på en af hans Vietnam-venner finder Hammer, at alle veje fører frem til en vis Romero, der har forbindelse til C.I.A. Denne Romero skaffer sig bl.a. magt og oplysninger ved hjælp af en bizar sex-klinik, og selv efter C.I.A.'s smag er Romero blevet for magtfuld en person. Dyret skal selvfølgelig dø, og kun Hammer kan klare opgaven. Instruktøren Heffron får under dække af en vis samfundskritik lejlighed til at svælge i forskellige seksuelle situationer. Heldigvis kan man glædes over Laurene Landom som Hammers sekretær, Velda. Og selvfølgelig også Spillanes kvikke replikker. Da den smukke, men skurkagtige sex-klinik leder tilsidst skydes af Hammers kaliber 45, stammer hun: »How c-could you« og Hammer svarer: »It was easy«. (I, the Jury – USA 1981). J.K.L.

MORD I SOLEN

Instruktør: GUY HAMILTON

Trods Agatha Christies enorme produktivitet er det kun blevet til ialt 22 filmatiseringer. Det har noget at gøre med, at hun vist aldrig var helt overbevist om, at hendes romaner egnede sig for film, og filmene modsiger ikke denne opfattelse. Heller ikke »Evil Under the Sun«, der er den 7. film, hvori den noget fjollede belgiske mesterdetektiv Hercule Poirot viser sig. Romanen er fra 1941, tiden er trediveerne og stedet en ø i Middelhavet, hvor velhavende mennesker ferierer og keder sig bravt. Indtil en velformet skuespillerinde myrdes. Peter Ustinov er for anden gang Poirot, og han har fundet en fin balance mellem accept af og ironisk distance til figuren (uden dog at overtrumfe Albert Finney, der var så fremragende i »Mordet i orient-

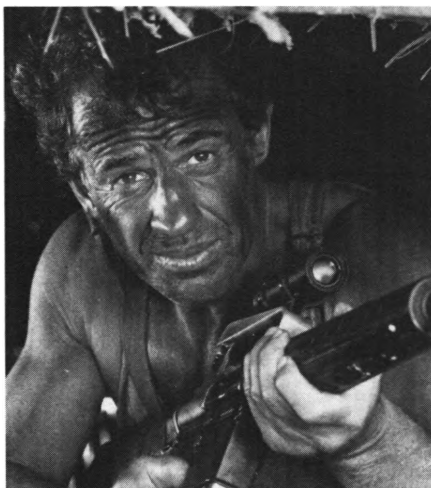
Peter Ustinov som Poirot

ekspressen«), og filmen er såmænd ganske underholdende – indtil Poirot skal i gang med sin bevisførelse. Det er her opskriften fra de tidligere Christiefilm uændret bruges: Den samme begivenhed set fra forskellige synsvinkler, og det er ærligt talt slemt kedsommeligt at overvære. (Evil Under the Sun – England 1981). P. C.

NATTENS HÅRDE HALSE

Instruktør: GARY A. SHERMAN

Angiveligt er det den skinbarlige sandhed, filmen beretter om, men troværdigt er det sandelig ikke. Til gengæld har instruktøren sørget for at skabe en vis spænding i denne fortælling om nattelivet på Sunset Boulevard i Hollywood, hvor vi møder et udvalg af natsidens uhumske eksistenser. Det er især den psykopatiske alfons, som filmen koncentrerer sig om at skildre. Han har mishandlet en af sin piger, hvorfor politiet sender ham en lokkedue på halsen og først i sidste øjeblik evner at forhindre, at det går hende som den første pige. Lokkeduen spilles af Season Hubley, der med gavmildt kropstalent og ikke meget andet er mere overbevisende på langs end opretstående. Wings Hauser er derimod hele tiden spændende at følge som alfonsen. (Vice Squad – USA 1981). P. C.

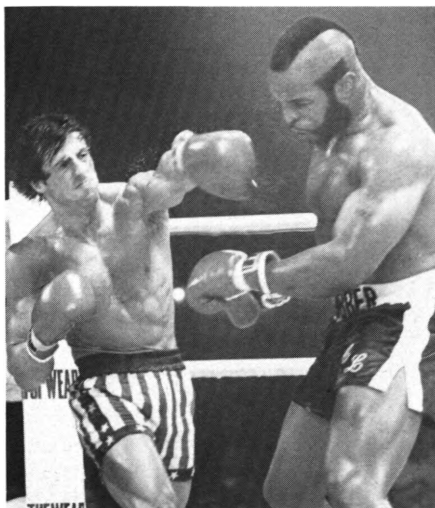

Jean-Paul Belmondo som professionel dræber

PROFESSIONEL DRÆBER

Instruktør: GEORGES LAUTNER

Der er megen rutinemæssig spænding i denne mondænt desillusionerede agentfilm, der beretter om en agent fra den franske efterretningstjeneste, der leger kispus med tjene-stens folk. Han har to år tidligere været sendt til Afrika for at myrde en præsident i en ikke nøjere præciseret stat, men er så blevet forrådt og havnet i en skrap fangelejr. Der er gavmildt placeret, hvad genren måtte kræve af håndkantslag, spark, revolverdueller og biljagter, og Jean-Paul Belmondo kan det hele i søvne, og det er i Lautners anrettning blevet ganske fornøjeligt at overvære på den totalt uengagerede måde, som blot professionel filmunderholdning er det. (Le professionnel – Frankrig 1981). P. C.

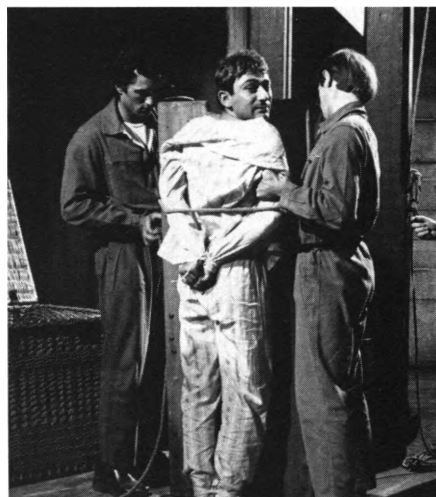
Sylvester Stallone i »Rocky III«

ROCKY III

Instruktør: SYLVESTER STALLONE

Meget mere end en let variation af de to tidligere film om Rocky er denne film ikke, og det synes at bekomme publikum godt, at

Stallone ikke et sekund betænker sig på at gentage sig selv, når han iscenesætter et nyt kapitel om Rockys fald og comeback. Det væsentlige i filmen er selvsagt boksekampene, og de er effektivt koreograferede og meget voldsomme – ikke mindst på lydsporet. At boksescenerne ikke er ganske realistiske (det er kendere som Jørgen Hansen og Hans-Henrik Palm, der fortæller dette) gør mindre. I bokseringen er Sylvester Stallone ganske overbevisende som den let stupide Rocky, mens det kniber når han skal udtrykke komplicerede følelser som sorg og glæde. Som f.eks. i scenen, hvor hans træner (Burgess Meredith) dør. Filmen ejer en skæg bygdelse, hvor Rocky kæmper mod et stort brød af en bryder, og Sylvester Stallone har i det hele taget langt bedre greb om at instruere end at agere. (Rocky III - USA 1982). P. C.

Slutscenen i »Den røde pull-over«

DEN RØDE PULL-OVER

Instruktør: MICHEL DRACH

Filmene er beretningen om et justitsmord. Det er en historie med udgangspunkt i den nære franske virkelighed, og som rekonstruktion er filmen effektiv og meget direkte i sin appel til vore følelser. Det er beretningen om en ung mand, der bliver anklaget for at have bortført en lille pige og siden myrdet hende, og skønt mange ting peger på, at den anklagede ikke er den skyldige, så bygger politiet alligevel en sag op, thi en syndebuk skal findes (der har kort tid før været et lignende tilfælde, hvor den anklagede gik fri, og folkestemningen er ophedet). Et flertal af nævningene finder denne gang den anklagede skyldig og han dømmes og dør siden i guillotinen. Titlens røde pullover er et af flere vidnesbyrd om, at den dømte ikke er identisk med gerningsmanden, så den glemmer politiet behændigt. Også andre ting gemmes bort, så de ikke kan gribe styrrende ind i sagen, der hastes igennem alle instanser. Af og til appellerer filmen nok for tydeligt til vore følelser i stedet for til fornuften, men som helhed er »Den røde pull-over« i øvrigt netop særdeles fornuftig. (Le Pull-over rouge - Frankrig 1979). P. C.

Rachel Ward som luksusluder i »Sharkeys team«

SHARKYS TEAM

Instruktør: BURT REYNOLDS

Sharky er navnet på filmens hovedperson, en ambitiøs og nogle gange for ivrig politimand, der fra sin stilling i sædelighedspolitiet søger at finde frem til manden bag både en korrupt politiker samt mord på en prostitueret og en politimand. Den historie er der intet usædvanligt i, men Reynolds fortæller den i perioder så godt og varieret, at det ikke er helt urimeligt at tro på ham som et kommende instruktørtalent. Der er eksempelvis megen skæv humor i filmen, når politifolkene samtaler, og Reynolds afvikler disse scener med en veloplagt skødesløshed, der kan minde om Robert Altman. Action-scenerne er også flot iscenesatte. Derimod kniber det med at finde en grimasse, der kan passe til de romantiske scener (omend meget kan tilgives på grund af den engelske skuespillerinde Rachel Ward) og den eskalerende vold i filmens sidste fjerdedel bidrager til at give filmen et noget uegalt præg. Men for sine bedste scener er filmen værd at se. (Sharky's Machine – USA 1981). P. C.

SKRÅT OP MED COMPUTEREN!

Instruktør: ERIC TILL

Noget meget personligt talent er Eric Till næppe, men han er sikkert et venligt menneske, der i denne film har valgt at lade Alan Arkin køre løbet. Det er en klog disposition, thi Alan Arkin er jo en af amerikansk films bedste skuespillere, og det er alene hans fortjeneste, at denne film ikke øjeblikkeligt glemmes. Han (Arkin) har netop bragt sin femårige datter på hospitalet. En nævenyttig socialrådgiver tror straks, at hun her møder en børnemishandler, og hun støttes i sin mistanke af de oplysninger, hun kan hente ud af en computer. Det hele ender lykkeligt, men først efter at Arkin har haft lejlighed til at gennemspille sin rolle så nuanceret, at man ofte tror det er ren dokumentarisme. Og han støttes fint af Marianne

Hartley (pigen, der var så fremragende i Peckinpahs »De red efter guld«) og af historien i øvrigt med dens sympatiske udlevering af offentligt magtbrynde. (Improper Channels – USA 1982). P. C.

STEMPLET FOR ALTID

Instruktør: MARVIN CHOMSKY

Både den (vist nok) debuterende instruktør Marvin Chomsky og dramatikeren William Inge har ry som gode kvindeskildrere. Chomsky har efter sigende demonstreret det gentagne gange i en lang række TV-film siden 1967, og William Inge har vist det i bl.a. »Kom tilbage lille Sheba«, »Bus Stop« og »A Loss of Roses«. Det har ofte været den næsten midaldrende kvinde i en amerikansk lilleby, William Inge har bekymret sig om, og således forholder det sig også i hans sidste værk, romanen »Good Luck, Miss Wyckoff«, som filmen er baseret på. Det er en fortælling om en 35-årig pebermø og lærerinde. Hun har aldrig haft fysisk kontakt med en mand, og det er derfor dobbelt chokerende for hende, da hun en eftermiddag voldtages af den sorte elev Rafe. Siden er hun mere chokeret over, at hun ikke vil kunne sige nej til Rafe, uanset hvilke krav han måtte stille. Det er tungt professionelt fortalt, meget langt fra Inge til den vitalitet og intensitet, som forbilledet Tennessee Williams sædvanligvis formår at lægge i en lignende beretning. Anne Heywood finder ofte gode udtryk for lærerindens kvaler. (Good Luck, Miss Wyckoff – USA 1978). P. C.

Anne Heywood i »Stemplet for altid«

VILD OPSTANDELSE

Instruktør: JOHN IRVIN

Der var mere end kuriositet ved fire gamle stjerners samspil, da englænderen John Irvin gik i gang med at filmatisere Peter Straubs roman »Ghost Story«. Udgangspunktet var skildringen af en lille selvtil-

freds New England-by, hvis noble gamle spidser hjem søges af et fælles mareridt fra ungdommens studentertid. Tilbage i »Vild opstandelse« er imidlertid kun blevet turistbilleder af Milburn-idyllen og så en tungt filmet skrækhistorie med dygtigt make-up arbejde og et forløb, der klodset hakes op i nærbilleder af de gamle herrers vanskæbne og en række forceret bekymringsløse tilbagebliksscener. John Irvins stilsikkerhed fra TV-serien »Spionen der kom ind i kredsen« og det reelle, anonyme håndværk fra debut-filmene »Dødens drabarter« spores intet steds, og venerationen for Fred Astaire, Douglas Fairbanks jr., Melvyn Douglas og John Houseman synes alene at være på tilskuerens side. (Ghost Story – USA 1981)

M.B.

Marty Feldman i »Vorherre til vejrs«

VORHERRE TIL VEJRS

Instruktør: MARTY FELDMAN

Californien er formentlig verdens mest frugtbare tumleplads for folk, som har lyst til at starte en ny religiøs bevægelse. Det kan være nypuritanske, indædt bagstræveriske grupperinger som The Moral Majority, eller det kan være det rene plattenslageri, hvor glattungede bondefangere bruger Biblen til at lokke penge ud af de godtroende og åndeligt rådvilde. Begge fænomener får heftigt på puklen i Marty Feldmans satiriske farce, hvor vækkelsesprædikanten Armageddon T. Thunderbird (Andy Kaufman) er indbegrebet af skinhellig kynisme, mens Feldman selv som trappistmunken Ambrosius repræsenterer den enfoldige uskyld, som her mirakuløst får lov at triumfere. Filmene er mere køllesvingende end fleuret-pirkende i sin satire, og dens ustrukturerede strøm af gode og dårlige indfald gør den til en temmelig ujævn oplevelse, men den rummer et rimeligt antal morsomme momenter og er egentlig ganske rørende i sin tro på, at de højere magter i sidste ende støtter de spagfærdige og straffer spotterne. (In God We Trust – USA 1981). E.I.